

אור יקר

על ספר הזוהר פרשת

בראשית

ובו נכלל אור יקרות בענין

תקון ליל שבועות

מאת

איש אלקים קדוש

המאיר לעולם כולו בחכמתו וחסידותו

כמוהר"ר

משה קורדואירו

זצ"ל

[הנוסח ע"פ דברי בעל השל"ה הק' בראש יתומר דבורה]

ערב שבועות התשפ"ג

כל הזכויות שמורות

©

7shibolim@gmail.com

פרשת בְּרֵאשִׁית מהוזהר · שער ב' · ריש סימן ב'

[הקדמת ספר הוזהר · דף ת, א]

ר' שמעון הוה יתיב ולעי באורייתא, בליליא דכלה אתחברת
בבעלה. דתנינן: כל אינון חברייא דבני היכלא דכלה, אצטריכו
בהווא ליליא דכלה אודמנת למהוי ליומא אחרא גו חופה
בבעלה.

דכלה אתחברת וכו' - היינו ליל שבועות שאז הכלה מתקשטת להתחבר עם בעלה ביום. ליומא אחרא -
כלומר, ביום השבועות ביום, ובלילו היא מזדמנת. גו חופה - הן אמת אומרו גו חופה הוא לשון קשה.
והמפרשים פירשו^א שהחופה היא קיבוץ הספירות, והא כיצד, כתר עליון גג החופה, חכמה כותלי החופה, בינה
פתח החופה, תפארת ומלכות חתן וכלה בגו חופה, חסד וגבורה זרועות אל פתח כניסת החופה, וכן נצח והוד.
ואם כן לפי דבריהם שהחכמה היא החופה, ייחודם למעלה בתוך חופה · בתוך החכמה לפני מהבינה, והכתר
חופף עליהם. והיותר צודק אצלי הוא כי חופה הוא אור מתאצל מלמעלה להעטיר^ב התפארת והמלכות, והיא
נכנסת לפני מנצח והוד אל מקומה הרמתה, ואז שש ספירות מאירות עליהם סביב סביב באור המתחדש
מלמעלה. ואור המתחדש המאיר נקרא חופה, ופתח החופה הם נצח והוד ודרך במ עולה המלכות עליהם
להתייחד עם התפארת על ידי היסוד, וכותלי החופה הם גדולה וגבורה, שאל הימין כותל דרום החתן, ואל
השמאל כותל צפון הכלה. ועליהם חופפת אם הבנים שהיא גג החופה, והיא מתעטרת על ראשם, כאומרו (שיר
ג) צִאִינָה וְרֵאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן וכו', וחכמה וכתר הם מאירים בה להאיר עליהם להתעטר, כי על ידי אור שלשתם
הם מתעטרים. והיות סוד אור זה בקשר וייחוד זה יקרא חופה, והיותה עולה שם יקרא כניסתה לחופה^ג.

^א ראה פרדס רמונים, שער כג, פרק ח, ערך 'חופה': 'חופה · ציירו בעלי הקבלה האצילות כולו לחופה, וזהו סדרו: כתר גג החופה,
פירוש, המשכת שפעו על הכל דומה לגג החופה החופף על הכל. והחכמה כותלי החופה, והבינה פתח החופה, וחסד וגבורה ונצח
והוד הם כמו זרועות העומדים בפתח החופה, והתפארת והמלכות חתן וכלה בתוך חופתם, על ידי היסוד שהוא השושבין'.

וראה עוד נפלאות לענין המאמר דנן באור יקר פ' ויצא, כך ה, עמ' קצד, בד"ה השביעי ושמיני חתן וכלה; ובפ' תרומה, כך ט,
עמ' מו: 'וענין חופה זו; ועוד שם, עמ' נב: 'וזה צורתה (ראה שם ציור) לשבר האוזן מה שאינה יכולה'.

^ב מדבריו כאן העתיק רבינו וערך את משנתו האחרונה בספרו הנורא אלימיה, עין ה', ערך 'חופה' (עמ' תקסד): 'חופה · רמזו
המפרשים האצילות כולו במציאות החופה, והיינו כתר גג החופה שהוא כעין גג חופה על הכל, וחכמה כותלי החופה, והבינה פתח
החופה, וחסד וגבורה ונצח הוד זרועות העומדים בפתח החופה, והתפארת והמלכות חתן וכלה בתוך החופה, והיסוד שושבין
המזווג. והיותר נראה לי שהחופה הוא אור מתאצל מלמעלה להעטיר התפארת והמלכות, והיא נכנסת לפני מנצח והוד אל
מקומה, ואז שש ספירות מאירות עליהם סביב סביב באור המתחדש מלמעלה. ואור המתחדש המאיר נקרא חופה, ופתח החופה
הם נצח והוד ודרך במ נכנסת המלכות ועולה עליהם להתייחד עם התפארת על ידי היסוד שהוא שושבין. וכותלי החופה הם
גדולה גבורה, אל הימין כותל דרום החתן, ואל השמאל כותל צפון הכלה. ועליהם חופפת אם הבנים שהיא גג החופה, והיא
מעטרת אותם, כאומרו צִאִינָה וְרֵאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן וכו', וחכמה וכתר הם מאירים בה להאיר עליהם להתעטר, [כי] על ידי אור
שלשתם הם מתעטרים. והיות סוד אור זה בקשר וייחוד זה יקרא חופה, והיותה עולה שם יקרא כניסה לחופה'.

למהוי עמה כל ההיא ליליא, ולמחדי עמה בתיקונהא דאיהי
אתתקנת. למלעי באורייתא, מתורה לנביאים, ומנביאים
לכתובים, ובדרשות דקראי, וברזין דחכמתא, בגין דאילין אינון
תיקונין דילה ותכשיטהא.

למהוי עמה - פירוש על ידי עסק התורה שהם עוסקים שכינה עליהם, ששנים שעוסקים בתורה שכינה שרויה
ביניהם (אבות ג, ב) ¹, והיינו למהוי עמה. בתיקונהא - הנה בתיקוני השכינה הוא סוד אור המתגלה עליה
ומאירה, כי על ידי ההארה היא מתתקנת להתייחד. והא כיצד, המלכות אצילות עשירי, ואיך אפשר שמה שהוא
עלול עשירי תתעלה ותסתלק אל מקום התפארת שהוא עלול ששי. אלא, כאשר אור עליון יושפע עליה ·
תתקשט ותזדכך עד שהיא תתעלה למעלה ותשתוה אל התפארת · בענין שאז אפשר שיתייחדו יחד ואז מקורות
עליונים מאירים בהם. ואל סוד אור זה שהיא מתעלת בו להסתלק יקרא קישוט ותיקון.

מתורה לנביאים וכו' - ובפרשת אמור (חצ) ¹ משמע שהעיקר הוא תורה שבעל פה שהם קישוטי הכלה. ולזה
צריך שימעט בתורה ובנביאים ובכתובים, וירבה בשאר כפי כח ידיעתו. ומה שנוהגים עתה הוא: תורה ·
מעשה בראשית, ועשרת הדברות מפרשת בחדש השלישי עד תומה, ופרשת ואל משה אמר שבפרשת משפטים,
ופרשת ועתה ישראל שמע (דברים ד) ועשרת הדברות שבפרשת ואתחנן · והרי תורה. ומרכבת יחזקאל · והרי
נביאים. ומזמור כהנא (תהלים סח) · והרי כתובים. וגם כן שיר השירים שהוא כלה בתר חתן, ורות שהוא חתן

---

¹ זה לשון המשנה שם (בשם ר' חנניה בן תרדיון): 'שנים שיושבין ויש ביניהם דברי תורה שכינה ביניהם, שנאמר (מלאכי ג) אָז נִדְבְּרוּ
יְרָאִי ה' אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וַיִּקְשְׁבוּ ה' וַיִּשְׁמְעוּ וַיִּקְרָא סֵפֶר זִכְרוֹן לְפָנָיו לִירְאֵי ה' וַלְחֹשְׁבֵי שְׁמוֹ. אֵין לִי אֵלָּא שְׁנַיִם, מִנִּין שֶׁאֵפִילוּ אֶחָד שִׁיוֹשֵׁב
וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה, שֶׁהַקֵּב"ה קוֹבֵעַ לוֹ שָׂכָר וכו'. ובברכות (דף ו.) בסגנון אחר: 'ומנין שאפילו אחד שיושב ועוסק בתורה ששכינה
עמו, שנאמר (שמות כ): כָּכֵל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֶזְכֹּר אֶת שְׁמִי אָבּוֹא אֵלָיָהּ וּבִרְכָתֶיהָ. וְכִי מֵאַחֵר דֹּאפִילוּ חָד - תְּרִי מִבְּעִיא, תְּרִי מִכְתָּבָן
מִלִּייהוּ בִּסְפֵר הַזְכוּרוֹת, חָד לֹא מִכְתָּבָן מִלִּיָּה בִּסְפֵר הַזְכוּרוֹת'. וברשי: 'מכתבן מלייהו' - כדכתיב וַיִּקְרָא סֵפֶר זִכְרוֹן לְפָנָיו'.

ובוא וראה כמה נפלאו עומק דברי רבינו שראה לבאר דברי הזהור "למהוי עמה" דווקא אודות שנים שעוסקים בתורה, על אף
שהאמת הוא שאפילו אחד שיושב ועוסק בתורה שכינה עמו, כי הנה מבואר להלן בפירוש בהמשך המאמר ששכר העוסקים לתקן
תיקוני השכינה בליל זה הוא דיהון רשימין וכתובין בספרא דכרנא · הוא הוא ספרא זכרון הנזכר לעיל, וענין זה הוא בתרי
דווקא, אמנם גם אחד - הקב"ה קובע לו שכר וכו"ל. ואולי יש לרמז זה להלן בדברי הזהור: והוה ר' שמעון וכולהו חברייא
בהדיה, ופריב עם - הדרת מלך, ומבואר בסוגיא דברכות שם מעלת עשרה שאצלם 'קדמה שכינה ואתיא'.

דברים ברורים בזה למדנו מאגרתו הנודעת של רבי שלמה אלקבץ (כשם 'המגיד' של מרן הבית יוסף): 'ואם הייתם עשרה - הייתם
מתעלים יותר ויותר' (ובהמשך האגרת שם: 'ושם מצאנו לשלשה החברים אשר לא נמצאו שמה בלילה ההוא, וגערנו בהם, ונספר להם
את כל הטובה אשר עשה ה' עמנו, וימת לבם בקרבם וסטרו פניהם וגעו בכביה. וגם אנחנו התחזקנו כנגדם, יען בסיבתם לא זכינו עוד
והפסדנו כאשר אמר למעלה. ויאמרו, מי יתן והלילה הזאת השניה נתחבר ביחד ונהיה עשרה. והסכמנו לעשות כן וכו', ומרוב השמחה
שהיינו עשרה וכו', תיכף שהיינו קוראים דברות של משנה תורה, בהגיענו אל פרשת שמע, קול דודינו דופק, והתחיל: שמעו ידידים וכו',
אשריכם המעלים אותי, כמה וכמה נתעליתם עתה · שאתם עשרה לכל דבר שבקדושה'). וראה בשל"ה הק' (מסכת שבועות): 'החרדים
לדבר ה' ישתדלו שיהיה מנין ביחד, דאכל בי עשרה שכינתא שריא'.

¹ זה לשון הזהור שם (כגירסת רבינו): 'ואוליפנא דאורייתא דבעי למלעי בה בהאי ליליא - אורייתא דבעל פה'.

אחר כלה. ומסכת אבות שהוא מילי דחסידותא ומשנה. ואזהרות דר' שלמה ג'בירול שהם תרי"ג מצות שהם תיקוני כלה, ואחר כך עד אור הבקר ברזין דאורייתא^ה.

ואיהי ועולימתהא עאלת וקיימת על רישיהון ואתתקנת בהו, וחדאת בהו כל ההוא ליליא. וליומא אחרא, לא עאלת לחופה אלא בהדיהו, ואלין איקרין בני חופתה. וכיון דעאלת לחופתה קב"ה שאיל עליהו, ומברך לון ומעטר לון בעטרהא דכלה, זכאה חולקהון.

ועולימתהא - הם שבע הנערות הראויות, והיינו סוד שבעה היכלות שהם מתייחדים ונקשרים יחד, כדפירשו בזוהר פרשת פקודי (רמז, ב [כרך יא, עמ' רנד-רנה]). ואתתקנת בהו - בסוד נשמתם שבתוכה, שמושכים לה אור על ידי המעשה הנזכר. לא עאלת לחופה - כי עיקר תיקוניה וסוד התעוררותה במיין תתאין הוא על ידי נשמתם. קב"ה שאיל עליהו - מפני שהיא אומרת: תן לי בשביל בני, והתפארת שואל עליהם - משגיח בתיקון שתקנו לה, ובודק במעשיהם, ומריח בריח מעשיהם. ומברך לון - היינו שפע ליהנות [בעולם הזה. ומעטר לון - בסוד הנשמה, ליהנות] לעולם הבא.

והוה ר' שמעון וכולהו חברייה בהדיה, ומרננין ברנה דאורייתא ומחדשין מילין דאורייתא, כל חד וחד מנייהו. והוה חדי ר' שמעון וכל שאר חברייה. אמר לון ר' שמעון: בני, זכאה חולקכון, בגין דלמחר לא תיעול כלה לחופה אלא בהדיכו, בגין דכלהו דמתקנין תיקונהא בהאי ליליא וחדאן בה, כולהו יהון רשימין וכתיבין בספרא דדכרניא, וקב"ה מברך לון בשבעין ברכאן ועימרינ דעלמא עילאה.

רשימין וכו' - היינו מציאותם ונשמתם בדיוקן דק למעלה. ספרא דדוכרניא - יסוד הנקרא ספר זכרון, כאשר יתבאר (- להלן בזוהר בדף ת:), ועל ידו הייחוד. שבעין ברכאן - מז' ספירות כלולות, שבעין מצד הבינה. ועימרינ דעלמא עילאה - חלק עטרה של חתן וכלה, כדכתיב [צִאִינָה וְרֵאִינָה וגו'].

^ה עוד כתב רבינו בזה בארוכה בפרשת אמור, ולדבריו שם: 'הארכתי בו · מפני יופי מעשה הסדר הזה', ראה בנספח.

נספח

כפלים לתושיה בענין סדר הלימוד בליל שבועות שנה לן רבינו בפרשת אמור (כרך יג עמ' קנט), וזה לשונו:

'ואוליפנא דאורייתא [דבעי למלעי בה בהאי ליליא · אורייתא דבעל פה] וכו' - לאו דווקא אורייתא דבעל פה לבד, שגם כן צריך אורייתא נביאים וכתובים, שכן פירש הרשב"י ע"ה בפרשת בראשית, ואלו הם תכשיטי הכלה · אנ"ך¹. אמנם הענין שימעט² במקרא, וירבה בתורה שבעל פה, שכן משמע התם. ולהכי ניקח דנקט אורייתא דבעל פה הכא, משום דאיהי עיקר ובתר עיקרא גריר. ומשמע התם דאורייתא דבעל פה לאו היינו משנה ותלמוד, אלא אנדרות ומדרשים וסודות התורה.

ופש"ר דבר · יעסוק האדם מעט באנ"ך ולא ירבה אלא כשעה, ואחר כך ישנה מעט במשנה ותלמוד שהם מכלל תכשיטי כלה ולא ירבה אלא כשעה, ושאר הלילה עד הבוקר במדרשים ואנדרות. והצנועים אשר חלקם בסוד התורה · אין עסק יפה מלמוד הזהר · במקום מדרש ואגדה³.

ומה שנהגתי לפני חברי בזה הוא, שאנו קוראים מעשה בראשית עד ויכולו · שהם כלל שבע ימים עליונים, ובהם תכשיטי הכלה. ואגב אורחין, אנו מפרשים בה קצת מסודותיה מה שמזדמן. ופרשת יתרו מבח"ד ה'שלישי עד סופה, שבה עשרת הדברות. ופרשת ואל משה אמר שבפרשת משפטים. ופרשת ואתחנן בענין הדברות · והרי זה כלל התורה. וכדי שיהיה תורה שבעל פה לעיקר, באיזה פסוק · איזה חידוש, כפי מה שמעוררים החברים ושואלים ונושאים ונותנים⁴. נביאים · מרכבת יחזקאל, ויש בה חידושים, כתובים אצלינו בפרשת נח מהזוהר, ובפרשת אחרי מות, ובתחלת שיר השירים בדרישות החקירות. וכתובים · שיר השירים דאיהו תיאובתא דכלה לגבי חתן, ורות דאיהו תיאובתא דחתן לגבי כלה. ומזמור כהנ"ד ע"ש, דאיהו עניינא דיומא. ובמקום משנה · מסכת אבות שהוא מילי דחסידותא, עם טעם איזה ענין או איזו משנה על דרך האמת, והיינו תלמוד. ואחר כך האזהרות שבו נכללו תרי"ג מצות. ושארית הלילה בזהר בפרשת יתרו, בסודות דשייכי בעניינא דיומא, וכפי התעוררות השואלים והדורשים. ומפני יופי מעשה הסדר הזה הארכתי בו.

¹ ראה שמות רבה (מא, ה) על פסוק (שמות לא, יח) וַיִּתֵּן אֶל מֹשֶׁה כָּל־לוֹ - 'מה כלה זו מקושטת בכ"ד מיני תכשיטין, כך תלמיד חכם צריך להיות זריז בכ"ד ספרים'. וכעין זה ברש"י (שמות שם) בתוספת ביאור: 'מה כלה מתקשטת בעשרים וארבעה קישוטין, הן האמורים בספר ישעיה (פרק ג), אף תלמיד חכם צריך להיות בקי בעשרים וארבעה ספרים'.

² הושמט בטעות בכ"י מודנה, ותוקן ע"פ אור החמה, וכן הוא בדברי רבינו לעיל: 'לזה צריך שימעט וכו'.

³ בנותן טעם להביא הנה מדברי רבינו בענין הזמן הראוי ללמוד סודות התורה, בספר אור נערב (חלק ג, א), וזה לשונו: 'ודאי כי בכל יום נקל אל האדם ללמוד, אמנם הזמנים היותר מוכנים להשכיל בעומק · הן בלילות ארוכות מחצות ואילך, או ביומא דשבתא דיומא גרים, וכן בערב שבת מחצות ואילך. ובימים טובים, ומה גם בעצרת, כי זה נסיתי פעמים רבות, ומצאתיו יום הצלחה דרך פלא. וביומי סוכות בסוכה, כי שם יש הצלחה גדולה. ושעות אלה הנזכרות, הן מנוסות אצלי, ודרך נסיון אני מדבר'.

⁴ עדויות על משא ומתן של רבינו עם החברים וחידושי תורה שנתחדשו ביניהם · ראה במקומות רבים בספר גירושין אשר לו.

עד כאן מדברי רבינו בפרשה האמורה. והנה מקור נפתח לסדר יפה אף נעים זה · מצאנו עוד אצל רבו דמר, הוא הרב רבינו שלמה הלוי אלקבץ, באגרתו הנודעת (שהופיעה לראשונה בדפוס בספר של"ה הק'), אמנם שינויים בולטים יש בין הני תרי סדרי קדישי, יראה כל מעיין ויוסף לקח:

דעו לכם, כי הסכמנו החסיד נר"ו (- הוא מרן הבית יוסף) ואני עבדו ועבדיכם מהחברים, לעמוד על נפשנו ליל שבועות ולנדד שינה מעינינו, ות"ל כן עלה בידינו, כי לא הפסקנו רגע, רק אשר תשמעו ותחי נפשכם. וזהו הסדר שתקנתי וסדרתי בלילה ההוא: ראשונה תורה · קרינו מפרשת בראשית עד ויכולו, בנעימה בקול גדול. אחר כך בַּחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי עד סוף סידרא. עוד מפרשת משפטים וְאֵל מֹשֶׁה אָמַר עד סוף סידרא. עוד מפרשת ואתחנן וַיִּקְרָא מֹשֶׁה אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל (דברים ה) עד סוף פרשת שְׁמַע יִשְׂרָאֵל. עוד מפרשת וזאת הברכה: וַיַּעַל מֹשֶׁה עד לְעֵינֵי כָל יִשְׂרָאֵל. עוד ההפטרה וַיְהִי בְּשָׁלְשִׁים שָׁנָה, והפטרה תְּפִלָּה לַחֲבִיקוֹק הַנָּבִיא. אחר כך מזמור הַשְּׁמַיִם מְסַפְּרִים, ומזמור יְקוֹם אֱלֹקִים, אחר כך האלפא ביתא בלא השירות, אחר כך כל מגילת שיר השירים וכל מגילת רות, ואחר כך פסוקים אחרונים של דברי הימים. וכל זה באימה ביראה בניגון בטעם, לא יאמן כי יסופר. ואחר כך למדנו משנה כל סדר זרעים. ואחר כך למדנו על דרך האמת.

בעקבות אבירים דרך ריש מתיבתא רבי משה נ' מכיר בספרו סדר היום (לחג שבועות):

וראיתי מדקדקים שעומדים על עמדם כל הלילה הזאת, ועוסקים בתורה נביאים כתובים לחבר את האהל להיות אחד, ועוסקים בתורה שבעל פה רוב הלילה לקשט את הכלה. וזה הסדר שראוי לסדר בלילה הזאת: בתחלה יעסוק בעשרה מאמרות שבהם נברא העולם, ואחר כך בעשרת הדברות שהם כנגדן. אחר כך בנביאים בענין המרכבה דיחזקאל. אחר כך בכתובים מגילת שיר השירים בזמרה ושבחה, והוא קישוט חבת הכלה. אחר כך יאמר מזמור יְקוֹם אֱלֹקִים שמדבר על ענין מתן תורה. אחר כך יעסוק בתורה שבעל פה. יש נוהגין לקרוא האזהרות שסדר ר' שלמה נ' גברול זלה"ה שהוא כולל מצות עשה ומצות לא תעשה, ויש נוהגין לקרוא מנין המצות להרמב"ם זלה"ה. ולי נראה שיעסוק בסדר נשים · אם אפשר לו לקרותו על פה, ואם לאו יקרא אותו, כי ראוי הוא להתקשט הכלה בו, ויש בו ז' מסכתות וע"א פרקים, והוא מענינא דכלה. ואם יש שהות ללמוד יותר ויותר, יעסוק בענין המצות כאשר יראה בעיניו. ואם יכול להתחבר בחברת אנשי אמת רודפי צדק · מה טוב ומה נעים שיחשב עמהם, להמנות מבני היכלא דמלכא, ומשושבינין של כלה, כדאיתא בזוהר פרשת אמור.

ואחרון אחרון חביב, מנהגן של ישראל קדושים מדור דור הנודע לכל · על פי מה שייסד לן בקדשו רבינו האר"י ונתקבל בכל תפוצות ישראל [עם השלמות מבעל השל"ה הקדוש]. ובתכלית הקיצור לענייננו, הם דברי מהרח"ו תלמידו בשער התפלה שלו (הנדמ"ח, עמ' תעז) ברור מללו:

הסדר של המקרא שתעסוק בו בלילה הזה וכו' וכו' עד שתסיים כל הארבעה ועשרים ספרים וכו' וכו', וזהו הסדר המוכרח בענין המקרא. ואחר כך תעסוק כל שאר הלילה בסודות התורה ובספר הזוהר כפי השגת שכלך.

רשימת תיקונים

נמצא, כי גם בפרט הזה שונה סדרו של רבינו משאר הסדרים שצוטטו למעלה בנספח.

זוהר ד"ה ואיהי: בני חופתה.. לחופתה: בכ"י מודנה: בני חופתא.. לחופתא, והוגה על פי כ"י קמברידג' ומוסקבה.

אור יקר ד"ה ואתתקנת בהו: ואתתקנת: בכ"י מודנה: ואתקנת, ותוקן על פי דברי הזוהר, וכן הוא לנכון באור החמה.

שם ד"ה לא עאלת לחופה: עאלת: בכ"י מודנה: עלת, ותוקן על פי דברי הזוהר, וכן הוא לנכון באור החמה ובכ"י אוקספורד.

שם ד"ה ומברך לון וד"ה ומעטר לון: כל הנוסף בסוגריים דולג מחמת טעות הדומות ע"י מעתיק כ"י מודנה. אכן הַחֲכָמָה תַּחֲיָה בְּעֶלְיָה: הוא החכם השלם רבי מנחם עזריה (הרמ"ע) מפאנו בעליו של כתב היד: שבתבונתו הבין כי חסרים כאן מילים, וסימן בצידי העמוד קוים להבחנה. בחסדי ה' שרדו בידינו מילים אלו בזכות איש החסד רבי אברהם אזולאי שהחזיק בגוף כתב יד קדשו של רבינו וממנו העתיק לנכון בספר אור החמה.

זוהר ד"ה והוה: כולהו: בכ"י מודנה: כולהו, והוגה על פי כ"י קמברידג' ומוסקבה.

אור יקר ד"ה ועטרין: הנוסף בסוגריים חסר בכ"י מודנה, והושלם על פי אור החמה.

אור יקר ד"ה גו חופה: להעטיר: בכ"י מודנה נעתק: להעטיר. בטעות הבחין המעתיק מכ"י זה, הוא החכם האיטלקי רבי יעקב פוייטי (בכתב ידו, כ"י אוקספורד, אוסף אופנהיים 2 Add. Fol.) וסימן עיגולית מעל המלה. הטעות תוקנה על פי העתקתו של רבינו את דבריו בספר אלימה (הובא בהערה ב), וכן הועתק לנכון ע"י רבי אברהם אזולאי שקיצר את פירושו הגדול של רבינו לזוהר, והעמידו ביסוד ספרו אור החמה.

זוהר ד"ה למהוי: ומנביאים: בכ"י מודנה: מנביאים, והוגה ע"פ כ"י קמברידג' Dd. 4.2 וכ"י מוסקבה 487 (כתבי יד אלו הינם מהבודדים שמכילים את החטיבה הנקראת בדפוס 'הקדמת ספר הזוהר'), וכן העתיק בכ"י אוקספורד.

אור יקר ד"ה מתורה לנביאים: וְעָתָה יִשְׂרָאֵל שְׁמַע: בכ"י מודנה החליף המעתיק את שתי המלים האחרונות, וכתב 'שמע ישראל', בחשבו ככל הנראה כי כוונת רבינו לפסוקי פרשת שמע ישראל. אך המלה וְעָתָה, שימרה עבורנו את ההבנה האמיתית בדברי רבינו, שכוונתו ברורה לפרשה הפותחת עם פסוק זה "וְעָתָה יִשְׂרָאֵל שְׁמַע" (דברים פרק ד), שכל כולה עוסקת בענין מתן תורה.

ואכן כך ניתן לדייק מדברי רבינו בפרשת אמור (שהועתקו בנספח): ופרשת ואתחנן בענין הדברות, כלומר, יש לקרוא את כל הנמצא בפרשת ואתחנן העוסק בענין קבלת התורה ועשרת הדברות.